

na tom, jak žaloba byla žalobcem označena a právnicky ustrojena, nýbrž rozhodné jest, jakou se dle svého děje při správném podřadění pod zákon skutečně jeví. Dle žalobního děje byl žalobci dodán od žalovaného lak, lak byl špatný, protože po natření změníla se jeho bílá barva ve špinavočervenou, a žalobci vznikla z použití laku škoda v zažalované výši. Z tohoto žalobního děje plyne, že jde o žalobu z vadnosti zboží. Na této povaze žaloby ničeho nemění okolnost, že žaloba zní na náhradu škody. Článek 349 obch. zák., jednající o žalobách z vad zboží, nerozeznává, čeho se jest jimi domáháno, zdali zrušení smlouvy či přiměřené slevy nebo náhrady škody. I žaloba o náhradu škody z vadnosti zboží patří k žalobám dle čl. 349 obch. zák. Dle tohoto ustanovení zákona promlčuje se však všeliká žaloba z vad zboží uplynutím 6 měsíců od odevzdání zboží a, ježto žaloba v tomto případě byla podána po více než 10 měsících od dodání laku a žalovaný promlčení uplatňoval, právem byla žaloba z tohoto důvodu zamítnuta. Tvzení žalobcovo, že dodaný lak byl něčím jiným, než co bylo objednáno, nemá ve spisech opory a dle údajů žalobcových může se jednati toliko o vady jakosti. Netřeba se tudíž zabývati tímto tvrzením žalobcovým, ani vývody jeho, na něm stavenými, že také z tohoto důvodu může se jednati jen o žalobu z náhrady škody dle XXX. hlavy obč. zák., kteráž se promlčuje ve třech létech.

Čís. 2508.

Uschovatel má nárok na náhradu pojistného, pojistil-li uschovanou věc, vydanou nebezpečí, že vzniká se samožárem.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1211/22.)

Žalující severočeská firma prováděla za války čišění pytlů vojenské správy. Po převratu v říjnu 1918 dal zemský hospodářský úřad pro Čechy jako orgán německo-rakouské vojenské správy žalobkyni příkaz, by pojistila pytle, jež právě u ní byly. Po obsazení severních Čech československým vojskem oznámila žalobkyně čs. nejvyššímu vojenskému velitelství, že má v uschování pytle. Československá vojenská správa skladne za pytle zaplatila a pytle si odebrala. Žalobě proti československému eráru o náhradu zaplaceného pojistného bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Protože nejvyšší vojenské velitelství nechalo bez námitek oznámení žalobkyně ze dne 24. prosince 1918, že z příkazu vojenské správy, utvořivší se pro zněmčenou část Čech, vzalo a má v uschování pytle, v jejich skladištích dřívější rakouskou vojenskou správou uložené, a protože československá vojenská správa skladne za pytle potom zaplatila a si žalobkyni pytle dala odevzdati, odvolací soud na základě těchto zjištěných okolností správně usoudil, že žalobkyně byla uschovatelkou pytlů i pro československý erár. Jako uschovatelka pytlů, která je povinna, uschovávanou věc před škodou chrániti (§ 958 obč. zák.) a ji pečlivě opatro-

vati (§ 961 obč. zák.), ana by jinak při opomenutí této péče byla náhradou škody povinna (§ 964 obč. zák.), žalobkyně zajisté jen vhodné opatření učinila, když pytle pojistila. Za nejistých dob po převratu, při vysoké hodnotě pytlů, které měly nesporně cenu několika milionů Kč a vzhledem k nebezpečí ohně, které dle posudku znalců od samožáru pytlům hrozilo, bylo pojištění k zabezpečení pytlů (hodnoty jejich), ne-li nutným, tedy přece zcela účelným. Dle Šu 967 obč. zák. náleží však uschovateli náhrada nákladů, jež k udržení a k záchraně uschovávané věci učiní. Ale i kdyby náhrada pojistného žalobkyni jako uschovatelce nepřináležela, má nárok na tuto náhradu z dalšího, nižšími stolicemi uvedeného důvodu. Bylo již řečeno, že dle posudku znalců hrozilo pytlům nebezpečí ohně od samožáru, hrozilo tudíž pytlům zničení a pojištěním bylo nebezpečí škody, která by z toho eráru vznikla, odvráceno. Podle Šu 1036 obč. zák. má i ten, kdo nevolán, aby odvrátil hrozící škodu, cizí záležitost obstará, nárok na náhradu nutného a účelného nákladu, k uvedenému cíli učiněného. Též z tohoto důvodu patří žalobkyni náhrada zaplaceného pojistného.

Čís. 2509.

Zápisy a podpisy v nákladním listu mohou býti pořízeny tiskem nebo razítkem.

Bylo-li v nákladním listu uvedeno více odesílatelů a dráha nákladní list přijala, jest práva každému z nich, sama však může též na každého nastupovati.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1923, Rv I 1234/22.)

Ve stanici L. na Slovensku byly k dopravě firmě T. v Praze podány tři vagony palivového dřeva. Jako odesílatelé byli v nákladním listu uvedeni František Z. a Rudolf S. Ježto firma T. zboží nepřijala a odesílatelé zásilkou nedisponovali, prodala dráha dřevo z volné ruky a, ježto výtěžek nedostačoval k úhradě dovozného, domáhala se nedoplatku solidárně na obou odesílatelích. Při ústním jednání namítl Rudolf S., že na nákladním listu nebyl podepsán a že není přípustno uváděti v nákladním listu více odesílatelů. **Procesní soud první stolice**, zjišťiv, že jméno Rudolfa S-a bylo na nákladním listu vytištěno razítkem, žalobě proti němu vyhověl, **odvolací soud** rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Výtka, že odvolací soud nesprávně posoudil věc po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), není odůvodněna. Žalovaný trvá i v dovolacím řízení na námitce, že odesílatelův podpis na nákladním listě musí býti psán a nemůže býti nahrazen tiskem nebo razítkem. Tato námitka jest zřejmě neopodstatněna. Dle čl. 6 lit. m) mezinárodní úmluvy o dopravě zboží po železnicích ze dne 14. října 1890 čís. 186 ř. zák. z roku 1892 může podpis odesílatele na nákladním listě býti tištěn neb odesílatelovým razítkem nahrazen, jestliže zákony a řády zaslacího místa to dopouštějí. V Šu 2 zákona ze dne 27. října 1892 čís. 187 ř. zák. byla vláda zmocněna, by, stanovíc po případě měníc nařizovacím způsobem želez-